

L'error de l'arquebisbe

Ha passat el que era previsible. Quan ningú no s'ho esperava, el nom de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, ha tornat a sortir a la palestra relacionat amb una organització internacional dedicada al blanqueig de diners i al tràfic de tot tipus que s'està investigant judicialment des de fa mesos a Itàlia.

L'afer va esclatar per primera vegada la tardor de 1995 a la localitat de Torre Annunziata –molt propera a Nàpols– on es va destapar la punta d'una xarxa, amb ramificacions a diversos països, especialitzada en el blanqueig de diners, però també dedicada a traficar amb armes, amb or que venia d'Àfrica i amb material radioactiu provinent de l'antiga URSS. Els *carabinieri* encarregats de la investigació van punxar una sèrie de telèfons d'empresaris emboïcats en aquests negocis tèrbols i van escoltar com Ricardo Marocco, que parlava amb la seva amant amb tota franquesa, mencionava el cardenal Ricard Maria Carles com a intermediari en una operació de blanqueig de 100 milions de dòlars que, suposadament, es va fer a través de l'Institut per les Obres de Religió (IOR), el banc del Vaticà. Les alarmes es van disparar de seguida. Els policies italians van continuar estirant del fil i en poc temps van portar emmanillats al jutjat un bon grapat de personatges que van cantar de pla. El nom del cardenal Ricard Maria Carles també va sortir unes quantes vegades a les declaracions.

Quan la notícia va arribar a les planes dels diaris del nostre país, l'arquebisbe de Barcelona va negar qualsevol implicació en la xarxa delictiva i tota la parròquia va posar el crit al cel per la menció del nom del cardenal català i la seva suposada participació en assumptes tan lletjos.

El novembre de 1995, els fiscals italians, impassibles a l'aldarull aixecat aquí, van demanar una rogatòria internacional per poder interrogar com a testimoni el cardenal Carles. I això, segurament, va fer perdre els nervis a la cúpula de l'església de Barcelona. L'arquebisbe va moure totes les fitxes que va poder per evitar la visita dels representants de la justícia italiana i va aconseguir que el ministre Belloch negués la rogatòria. Segurament va ser el seu pri-

mer error. "L'arquebisbe Carles va amagar el cap sota l'ala i això a la llarga es paga car –em va comentar algú molt relacionat amb les altes jerarquies de l'arquebisbat de Barcelona–. No va voler donar la cara de cap de les maneres i es va posar en mans d'Eugeni Gay, el president del Consell General dels Advocats, que va maniobrar tot el que va poder. Van parar aquell primer cop, però ara el tema ha tornat a sortir i cada vegada ho tenen més difícil".

El dissabte, 1 de juny, els fiscals de Torre Annunziata van posar en marxa la segona fase de la denominada "ope-

ració *cheek to cheek*" i van detenir 20 persones més implicades en la mateixa xarxa de tràfic d'armes i blanqueig de diner negre. El fiscal en cap, Alfredo Ormanni, va manifestar poc després que tenien elements suficients per confirmar la investigació iniciada mesos enrere, que consideraven l'arquebisbe Carles com imputat i que, per tant, tornarien a demanar el seu interrogatori a les autoritats espanyoles.

Quan va saber tot això, el cardenal Carles va agafar una enrabiada de campionat i va començar a dir que el que estava passant era el resultat d'una "campanya contra l'església" darrere la qual hi havia "gent molt poderosa, de molt diner, organitzacions molt àmplies a nivell internacional" i que posaria en marxa accions legals, civils o penals, per defensar la

"seva honra" i la "del poble de Déu". Els assistents a la seva missa dominical el van aplaudir llargament i tant la jerarquia eclesiàstica com alguns polítics –el president Jordi Pujol o el president del PP a Catalunya– es van solidaritzar amb ell.

Però, per molts observadors, fer el paper d'ofès i al·legar estranyes conspiracions contra l'església és el segon error del cardenal Carles. Un error que el pot fer aparèixer com algú que creu estar per sobre de qualsevol sospita, que no té necessitat de demostrar res a ningú i a qui tothom té l'obligació de creure, com si les seves explicacions fossin un dogma de fe. Un error que difícilment parerà l'acció de la justícia italiana. Els fiscals de Torre Annunziata, com tots els juristes, treballen amb indicis, proves i testimonis. I a falta de fe, de tot això sembla que van ben servits. ■

XAVIER VINADER

"L'arquebisbe Carles va amagar el cap sota l'ala i això a la llarga es paga car –em va comentar algú molt relacionat amb les altes jerarquies de l'arquebisbat de Barcelona."